

„Tudom kinek hittem" (2Tim 1,12)

Mi a hit? A bibliai héber és görög nyelv fogalmai szerint a hit egyenlő a hűséggel, a bizalommal. Jelenti azt, hogy kockázatot vállalva is ráhagyatkozom valakire, bízom benne, hű vagyok hozzá. Csak személyek tudnak egymáshoz hűek vagy hűtlennek lenni, ezért a hit mindig személyes kapcsolatot jelent valakivel. A vallásos hit esetében Istenben hiszünk, mert kinyilatkoztatta magát, bizonyította szeretetének valódiságát, igazolta mindentudását és igazmondását. Ez a hit nem más, mint bizalmon alapuló. életközösség a felénk forduló szent Istennel, aki megkeresett és megtalált bennünket.

Az még nem hit, ha valaki feltételezi, hogy van Isten. Az igazi hit valójában cselekedet, a legfőbb és legnagyobb cselekedet, mert vele féltve őrzött önmagát adja oda az ember, amikor szövetség- re lép az őt megszólító hatalommal. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő étezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik" (Zsid 11:6).

Szükségünk van hitre, mert a töretlenül kitartó, állhatatos hit át tud segíteni a nehéz útszakaszokon; az Istenbe vetett bizalom erőt ad az újrakezdéshez és elveszi a félelmet a szívünkben. Aki dönteni tud Jézus mellett, annak az embernek békessége lesz, s ez nem ideig-óráig tartó békességet jelent, hanem állandót. A Jézus Krisztusba vetett hit megőriz sok felesleges aggodástól, szorongástól, és tökéletes nyugalmat ad. Isten az Ő hatalmát örök terve szerint használja fel. Nem gyógyít meg mindenkit testileg, az élet keresztjét sem szünteti meg; megenged próbákat, de mindig hozzá fordulhatunk kéréseinkkel. Erőt ad a szenvedés elviselésé- re, megbocsájtja bűnünket és biztosítja számunkra az örök életet.

A hit kezével ragadhatjuk meg az Üdvözítőben felkínált kegyelmet és irgalmat. Mondjuk tehát neki: Hinni akarok benned Istenem, aki most még rejtőzködő, de háttérben működő valóság vagy, és látható csodáid vesznek körül naponta. Milyen jó tudni azt, hogy Benned remélhetek és bízhatok, mert egyszülött Fiad odaáldozásával igazoltad irántam való szereteted. „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!" (Mk 9:24).

A hit olyan kincs, amit könnyű elveszíteni, ezért vigyáznunk kell rá. Hajlamosak vagyunk arra, hogy csak addig higgyünk, amíg az Istenbe vetett hit nem követel tőlünk áldozatot; s elvárjuk az Úrtól, hogy minket kiszolgáljon, és ha kell, tegyen csodát értünk. A nehéz órákban pedig elveszítjük hitünket.

A hit próbatétele tehát mindig kemény leckét jelent számunkra. Megkapó képet találunk erről a lelkiállapotról Jób könyvében, ahol a szenvedő ember elpanaszolja keserveit és kérdések özönével halmozza el Teremtőjét: éjszaka, amelyen azt mondták: fiú fogantatott... ne soroztassék az az esztendő napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz... Miért is nem haltam meg fogantatásomkor; miért is ki nem múltam, mihelyt megszülettem?... Miért is ad Isten a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívűeknek?. Lelkemből utálok az életemet..." (Jób 3:3. 6. 11. 20; 10:1).

Sok ember mondott már hasonlót, amikor úgy érezte, hogy összezsapnak fölötte a hullámok; s nem mindenki tud felülemelkedni az „élet tengerének örvénylő habjai" fölé. Hogy miért nehéz hinni? Mert életünk állandó átmenet a hullámvölgy és a hullám- hegy között. Van, amikor olyan könnyű elfogadni Isten végzéseit, máskor pedig csak könnyezve tudjuk vállalni az általa kijelölt utat. „Vesszen el az a nap, amelyen születtem, és az az Legyetek mindig derűsek. Imádkozzatok szüntelenül. Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban. (1Tesz 5, 16-18)